

32. „Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (KKC, čl. 2838 - 2845)

*„Odpus nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viník m“*

Tato prosba o odpuštění začíná vyznáním:

- Vyznávám svoji malost: *Neradi odpouštíme těm, kteří nám ublížili;*
- a současně Boží velikost: *Bůh moji vinu odpouští velkoryse.*

Pokud nebudeme schopni odpustit, tak Boží láska nemůže proniknout do našeho srdce.

Pokud odmítnu odpustit, naše srdce se uzavře, ztvdne a stane se neschopným přijímat lásku Otce.

V každém vyznání hříchů, zvláště při svátosti smíření, dochází k novému otevření srdce, novému nastartování, nasměrování naší duchovní cesty a schopnosti odpouštět.

Ježíš mluví o odpuštění

Marnotratný syn (Lk 15,11-32),

Celník Zacheus (Lk 19,1-10),

Povolání Matouše za apoštola (Mt 9,9-13).

Odpuštění – Láska

Pokud nedokážeme odpouštět, nikdy neobjevíme skutečnou lásku.

Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky. (Mt 6,14)

Odpustit budeme schopni jenom tehdy, když sami budeme **p ijímat Boží odpušt ní**. V dnešní době však hřích a odpuštění nejsou příliš v módě. Naše doba věří v mýtus nevinnosti. Dnes jakoby zlo nikdo nepáchal.

Bůh je milosrdný, Bůh je plný lásky. Ale mě se do té lásky příliš ani nechce vstupovat, já ji ani moc nepotřebuji. Protože nejsem hříšník.

Bez uvědomění si hříchu, bez lítosti, bez vyznání, nepřijímáme ani Boží odpuštění, pohrdáme Božím milosrdenstvím.

S lítostí a odpušt ním přichází do mého života **nová jiskra a nová radost**, kterými pak dokážu nakazit i své okolí.

Odpušt ní

Není projevem zapomnění nebo slabé paměti.

Je to čin, který vychází z mého svobodného rozhodnutí.

Odpuštění vyžaduje:

- Boží lásku
- čas
- modlitbu za danou osobu

Odpušt ní je k es anský luxus. Rozši uje nám srdce a d lá v n m více prostoru pro druhé a také uzdravuje. Mnohem více toho, kdo odpouští, než toho, komu je odpušt no.